

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.675/2018/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Ravasz László ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal (címe, ügyintéző: dr. B. V. bírósági titkár) által képviselt Debreceni Törvényszék (címe) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.193/2018/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett, majd 13. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Megállapítja, hogy az állam viseli a le nem rótt 800 000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

... Megyei Jogú Város Önkormányzatának Jegyzője (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2015. szeptember 30. napján hivatalból indított eljárást a **x-i x1** helyrajzi számú ingatlan címének központi címjegyzékbe történő bejegyzése érdekében. Az ingatlannal határos két út, a **x2** és **x3** helyrajzi számú ingatlanok (a továbbiakban: szomszédos utak) nem rendelkeztek utcanévvel, ezért az elsőfokú hatóság az számú, 21. sorszám alatt módosított végzésével felfüggesztette az eljárást a közterületnév elnevezése kérdésében hatáskörrel rendelkező ... Megyei Jogú Város Közgyűlése határozatának meghozataláig. A közgyűlés a **N** utca elnevezést adta a szomszédos utaknak a közterületek elnevezéséről szóló 147/2016. (V.26.) számú határozatával. Az elsőfokú hatóság ennek ismeretében megszüntette az eljárás felfüggesztését a 2016. június 13. napján kelt számú végzésével, amellyel szemben fellebbezési jogot biztosított. A végzés indokolásában rögzítette, hogy a szomszédos utak immáron rendelkeznek közterületnévvel. Az elsőfokú hatóság utóbb, a 2016. július 14. napján 9. sorszám alatt meghozott végzésével módosította e végzést, és mellőzte fellebbezési jog biztosítását.

A felperes már ezt megelőzően, 2016. július 4. napján fellebbezést terjesztett elő a felfüggesztés megszüntetéséről rendelkező 3. sorszámú végzés ellen hivatkozva arra, hogy a szomszédos utak nem felelnek meg az utakra vonatkozó előírásoknak. Az elsőfokú hatóság érdemi vizsgálat nélkül elutasította a fellebbezést a 2016. július 14. napján kelt, 8. sorszám alatt meghozott végzésével. A végzés indokolása szerint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 98. §-a (3) bekezdésnek d) pontja értelmében nincs helye önálló fellebbezésnek az eljárás felfüggesztését megszüntető döntéssel szemben. A felperes fellebbezéssel élt e végzéssel szemben is, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú hatóság

nemcsak a felfüggesztést szüntette meg, hanem érdemi döntést is hozott a 3. sorszámú végzésben, hiszen az indokolásban utalt arra, hogy megtörtént a szomszédos utak elnevezése, továbbá a felfüggesztés megszűnése nem a törvény erejénél fogva következik be, az feltételezi a hatóság intézkedését. A Megyei Kormányhivatal (a továbbiakban: másodfokú hatóság) helybenhagyta az elsőfokú végzést, egyben elutasította a fellebbezést (továbbá kötelezte a felperest az eljárási illeték viselésére) a 2016. szeptember 6. napján keltszámú végzésével. A végzés indokolása szerint mivel sor került a címregiszterbe történő bejegyzés előkérdését jelentő névadásra, a **x1** helyrajzi számú ingatlan házszáma is megállapíthatóvá vált, ezért a felfüggesztés oka megszűnt. Ez azonban szükségessé tette a felfüggesztés megszüntetésére vonatkozó végzés meghozatalát, amely nem az ügy érdemében, hanem eljárási kérdés tekintetében hozott végzés, amellyel szemben nincs helye fellebbezésnek, ezért azt érdemi vizsgálat nélkül el kellett utasítani a Ket. 102. §-a (3) bekezdésének c) pontja alapján.

A felperes kérte e végzés bírósági felülvizsgálatát hivatkozva a fellebbezésében előadottakra. A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: közigazgatási bíróság) elutasította a felülvizsgálati kérelmet a 2017. január 24. napján kelt 7.Kpk.30.382/2016/3. számú végzéssel. A végzés indokolása szerint a Legfelsőbb Bíróság 2/2011. (V.09.) KK véleménye alapján a közigazgatási nemperes eljárásokban is érvényesül a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 215. §-ában rögzített kereseti kérelemhez, ellenkérelemhez kötöttség elve. A Ket. 98. §-a (3) bekezdésének d) pontja alapján önálló fellebbezésnek az eljárás felfüggesztését kimondó vagy a felfüggesztésre irányuló kérelmet elutasító elsőfokú végzés ellen van helye, az elsőfokú hatóság pedig ennek ellenére biztosított jogorvoslati jogot, amelyet utóbb helyesbített is. A Ket. 102. §-a (3) bekezdésének c) pontja szerint az elsőfokú döntést hozó hatóság érdemi vizsgálat nélkül elutasítja az önálló fellebbezéssel nem támadható végzés ellen irányuló fellebbezést. Ezért az elsőfokú hatóság a jogszabályoknak megfelelően járt el. Megjegyezte, hogy az elsőfokú hatóság a 3. sorszámú végzésében csak az eljárás felfüggesztésének megszüntetéséről döntött, az ügy érdemében nem.

A felperes keresetében kérte kötelezni az alperest 10 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdése alapján. Hivatkozása szerint a közigazgatási bíróság végzése nem pártatlan, nem tisztességes, és emiatt nem tudott kártérítési pert indítani a másodfokú hatóság ellen.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Hivatkozása szerint a támadott végzés nem sérti a felperes alapjogait.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével elutasította a keresetet. Megállapította, hogy az állam terhén marad a le nem rótt 600 000 forint illeték.

Az ítélet indokolásában leszögezte, hogy a közigazgatási nemperes eljárás során nem sérült a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való alapvető joga, de a 8/2011. (II.18.) AB határozatban is hivatkozott hatékony bírói jogvédelem követelménye sem, ezért a felperes nem tarthat igényt sérelemdíjra. Megismételte a közigazgatási bíróság végzésének indokolását a kereseti kérelemhez kötöttség tárgyában, és kifejtette, hogy a közigazgatási bíróságnak kizárólag egy eljárásjogi tárgyú döntés jogszerűségét kellett megvizsgálnia. Ezért volt alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy érdemi döntés

hiányában nem érvényesíthette jogorvoslati jogát, hiszen a közigazgatási bíróság csak a másodfokú hatóság mint alperes fellebbezést érdemi vizsgálat nélkül elutasító döntésének jogszerűségét vizsgálhatta, annak megválaszolása nem képezhetette a bírósági felülvizsgálat tárgyát, hogy született-e érdemi döntés a felperes által sérelmesnek tartott kérdésben. A közigazgatási nemperes eljárást megelőzően számos eljárásjogi tárgyú határozat született, mely határozatok ugyancsak nem képezhették a bírósági felülvizsgálat tárgyát.

A közigazgatási bíróság részletes jogi indokát adta döntésének, azaz a felperes hivatkozásával szemben eleget tett indokolási kötelezettségének is.

Utalt arra is, hogy az eljárt bírósággal szemben sérelemdíj megfizetése iránt indított per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős határozat felülvizsgálata. Kártérítés (sérelemdíj) alapjául nem szolgálhat, ha a fél a jogerős határozatot érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja (BDT. 2006.1496.).

A költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján állapította meg, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam viseli a le nem rótt kereseti illetéket, továbbá kitért arra is, hogy az alperes oldalán perköltség - mivel a tárgyalásokon nem jelent meg - nem keletkezett.

A felperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítélete ellen, amelyben kérte az elsőfokú ítélet kereseti kérelemnek megfelelő megváltoztatását. Hivatkozása szerint a közigazgatási bíróság nem bírálta el „ítéletében” a kereseti kérelmét, hanem csak a másodfokú hatóság határozatát vette alapul, holott kereseti kérelmében előadta, hogy a hatóságnak a felfüggesztés megszüntetésével egyidejűleg érdemi döntést kellett volna hoznia, amelynek hiányában az eljárás lezáratlan maradt. Ezen, illetve az utóbb a jogorvoslati jog mellőzése tekintetében hozott hatósági határozatból nem állapítható meg egyértelműen, hogy csak a felfüggesztést szüntették volna meg. A közigazgatási bíróság pedig még a fellebbezést érdemi vizsgálat nélküli elutasító döntés jogszerűségét sem vizsgálta meg körültekintően, és nem alkalmazta a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, hiszen úgy utasította el a felülvizsgálati kérelmet, hogy nem vizsgálta a kereseti kérelemben foglaltakat, és nem indokolta meg kellően elutasító döntését sem. A kereseti kérelemben ugyanis kifejtette, hogy a hatóság nemcsak a felfüggesztést szüntette meg, hanem a felfüggesztés oka is megszűnt, az eljárás felfüggesztésének megszűnése pedig nem következik be a törvény erejénél fogva, ahhoz a hatóság intézkedése szükséges. Ehhez képest a közigazgatási bíróság azt állapította meg, hogy a támadott végzésben csak az eljárás felfüggesztésének megszüntetéséről döntöttek, az ügyben érdemi határozat nem született. Ennek ugyanakkor ellentmond a határozat, amely rögzíti, hogy a szomszédos utak neve **N** utca. Mindezek miatt a közigazgatási bíróság határozata sérti az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit. Utalva az 1952. évi Pp. 336/A. §-ának (2) bekezdésére hivatkozott a közigazgatási határozat indokolásának jelentőségére, az pedig az érdemi döntésre is kiható, lényeges, perben nem pótolható eljárási szabálysértésnek minősül, ha a keresettel támadott határozat nem felel meg a Ket. 72. §-a (1) bekezdése e) pontjának, mivel az érdemi döntés indoka, megalapozottsága, jogszerűsége és a határozat egyes részeinek összhangja nem állapítható meg belőle. A közigazgatási bíróságnak ezért hatályon kívül kellett volna helyeznie a jogszabálysértő

határozatot, és új eljárásra kellett volna köteleznie a hatóságot. Hivatkozott a 7/2013. (III.1.) AB határozat indokolására is, amely szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye pedig azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza a bírói döntésekkel szemben, hogy a bíróság kellő alapossggal megvizsgálja az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, és ennek értékeléséről számot adjon határozatában. Az 1952. évi Pp. 213. §-ának (1) bekezdése szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a kereseti kérelemre. Az ítélet rendelkezését akként kell megindokolni, hogy abból megállapítható legyen, hogy a bíróság teljes körűen elbírálta a keresetet. A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltétele, hogy a kár nem volt elhárítható a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárás során sem. Bár az 1/2014. Polgári jogegységi határozat meghaladottá nyilvánította a PK 43. számú állásfoglalást, a közigazgatási per és a kártérítési per kapcsolatát illetően változatlan, hogy a kártérítési per nem vezethet más eredményre, mint a közigazgatási per, ezért a közigazgatási bíróság megfosztotta attól, hogy kártérítési pert indítson a hatóságokkal szemben. Az elsőfokú ítélettel összefüggésben is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem mutatta be kereseti kérelmét, és azt nem is bírálta el. Álláspontja szerint, ha a kereseti kérelem nem felelt volna meg az 1952. évi Pp. 124. §-a (1) és (2) bekezdéseiben foglaltaknak, idézés kibocsátása nélkül kellett volna elutasítani a „kereseti kérelmet” vagy a pert meg kellett volna szüntetni, mivel ítélt dolgot nem lehet ismét vitássá tenni. Az elsőfokú ítélet indokolása is formális, továbbá az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 221. §-át, mivel a tényállás iratellenes, de hiányos is, hiszen nem mutatta be és nem bírálta el a keresetet. Nem hivatkozik jogszabályokra, melyen ítélete alapszik. Nem részletezi az indokolás, hogy miért nem vette figyelembe az általa előadottakat. A fellebbezésben megismételte, hogy az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdésére alapította a kereseti kérelmet az alapvető jogait ért sérelem miatt, mivel a közigazgatási bíróság „7.K.27.624/2016/3. számú ítélete” nem pártatlan, nem tisztességes. A 6/1998. (III.11.) AB határozatban kifejtett értelmezés szerint a „fair trial” olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. A közigazgatási bíróság eljárása az ítélet meghozatalára koncentrálódik. Megismételte az elsőfokú eljárás során előadottakat, amely szerint az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdésében rögzített felelősségi alakzat felróhatóságtól független, így eredményesen nem lehet hivatkozni a vétkesség hiányára. Az ezen alapuló sérelemdíj célja nem a klasszikus értelemben vett kijavítás, hanem egyfajta erkölcsi elégtétel, amelynek egyetlen feltétele az ott írt alapjogok sérelme. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság is megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát azzal, hogy ítélete nem felel meg az 1952. évi Pp. 221. §-ában foglaltaknak. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta a jogi képviselő nélkül eljáró felperest bizonyítási kötelezettségéről, megsértve ezzel az 1/2009. (VI.24.) PK véleményt és az 1952. évi Pp. 3. §-ának (3) bekezdését. Így nem hozta fel, illetve nem csatolt arra vonatkozó bizonyítékot, hogy az elsőfokú hatóság a peres eljárás alatt 2018. április 20. napján kelt ... számú határozatával bejegyezte a központi címregiszterbe a **x-i x1** helyrajzi számú ingatlan címét. A Ket. 33. §-a szerinti ügyintézési határidő volt az irányadó. A Ket. 4. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyfelet megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntés joga. Az eljárást 2015. szeptember 28. napján indították meg, 2015. november 30. napjától 2016. június 13. napjáig tartott a felfüggesztés ideje, majd a hatóság 2018. április 20. napján hozta meg az érdemi döntést. A sérelemdíj mértéke körében előadta, hogy követelése nem túlzó, a 2018. február 28. napján kelt

beadványában pedig kellően részletezte az elszenvedett hátrányokat, de nem is kellett igazolnia vagyoni és nem vagyoni kárt, hanem pusztán azt, hogy az ügyében eljáró bíróságok elmulasztották az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltak teljesítését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásához szükséges mértékben feltárta a tényállást, abból helytálló jogi következtetésre jutott a kereset megalapozatlanságát illetően, amellyel az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett. Az ítélet tábla azzal egészítette ki ugyanakkor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, hogy a keresetlevél mellékleteként és a peres eljárás során becsatolt iratok (4. és 6. sorszámú beadványok) alapján rögzítette a felfüggesztés megszüntetésének előzményeit is.

Az ítélet tábla - szükségtelenül meg nem ismételve az elsőfokú ítélet helytálló indokait - az alábbiakat hangsúlyozza a fellebbezésben előadottakkal kapcsolatban:

A felperes kereseti kérelme és fellebbezésének első fele iratellenesen állította, hogy az elsőfokú hatóság végzése nem csupán az eljárás felfüggesztésére vonatkozó döntés volt, hanem azáltal, hogy a végzésben megállapították, hogy a szomszédos utak neve **N** utca, érdemi döntés meghozatala nélkül le is zárták az eljárást. Ezt önmagában a felperes részéről az elsőfokú eljárás során előadni elmulasztott, a fellebbezés második felében (6. oldal 7. és 8. bekezdések) rögzített azon kitétel alátámasztja, hogy 2018. április 20. napján hoztak külön határozatot a központi címregiszterbe történő bejegyzésről. Ettől függetlenül az első- és másodfokú hatóságok, valamint a közigazgatási bíróság végzéseinek indokolása alapján is megállapítható, hogy a 3. sorszám alatt hozott elsőfokú hatósági végzésben (azaz nem a Ket. 71. §-ának (1) bekezdésében az érdemi döntésre hivatott határozatban) kizárólag a felfüggesztés megszüntetéséről döntött, tehát arról, hogy az előkérdés megválaszolása (névadás) folytán sor kerülhet az eljárás folytatására, majd az eljárás végén a határozat mint érdemi döntés meghozatalára (amely a címképzéshez igényli a házszámozást is).

A felperes megalapozatlanul sérelmezte az indokolás elmaradását mind a közigazgatási bíróság, mind az elsőfokú bíróság határozatai tekintetében. Tény, hogy az elsőfokú bíróság ítélete külön nem ismertette az 1952. évi Pp. 2. §-a (1) és (3) bekezdéseinek lényegi rendelkezéseit, amelyek szerint a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához való jogát érvényesítse, amelynek elmulasztása esetén a fél - az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással - sérelemdíjra tarthat igényt, feltéve hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható. Ez azonban az ügy érdemi elbírálását nem érintette, hiszen az elsőfokú bíróság ezek tartalma szerint vizsgálta a kereseti kérelmet, majd állapította meg helytállóan, hogy a közigazgatási bíróság nem sértette meg a keresetlevélben felhívott alapvető jogokat (3. oldal 4. bekezdés).

Továbbá mindkét, a fellebbezésben sérelmezett határozat a szükséges, azaz a jogvita érdekéhez igazodó mértékben ismertette a felperes adott kereseti kérelmét. Márpedig az

ügy érdemét a közigazgatási bíróság előtt kizárólag az képezte, hogy a csupán eljárásjogi kérdést rendező, nem fellebbezhető végzéssel szemben előterjesztett fellebbezést megalapozottan utasították-e el, míg az elsőfokú bíróság esetében az, hogy ezen jogkérdés elbírálása során sérültek-e a felperes fent hivatkozott alapvető jogai. Ez alapján pedig mindkét bíróság egy egyszerű megítélésű jogkérdésben határozott, a kereseti kérelem ennek elbírálásához szükséges összetevőit pedig mindkét bíróság ismertette határozatában.

Az ítéletábra hangsúlyozza továbbá azt is, hogy a Ket. 109. §-ának (1) bekezdése értelmében az önállóan nem fellebbezhető végzések közigazgatási bírósági felülvizsgálata nem kezdeményezhető, ezért a közigazgatási bíróság főszabály szerint nem is tehette vizsgálat tárgyává a felfüggesztés megszüntetése tárgyában meghozott végzés jogszerűségét.

Az a fellebbezési hivatkozás is alaptalan volt, hogy az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül kellett volna elutasítania a keresetlevelet vagy ezt követően meg kellett volna szüntetnie a pert a kereseti kérelem alkalmatlan volta esetére. A keresetlevél az elsőfokú bíróság megítélése szerint alkalmas volt a tárgyalás kitűzésére, a fellebbezés hivatkozásától eltérően pedig ítélt dolog nem merült fel a jelen peres eljárásban, ugyanis nem volt arra vonatkozó peradat, hogy a felperes ugyanezen alperes (neve) ellen ugyanezen jog (sérelemdíj) iránt a korábbiakban pert indított, amelynek során jogerős ítéletet hoztak (1952. évi Pp. 229. §-ának (1) bekezdése).

A felperes alaptalanul sérelmezte a bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatos tájékoztatás elmaradását is. A fellebbezésben hivatkozott, a polgári perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. (VI.24.) PK vélemény 3. pontja szerint a tájékoztatást a bíróságnak a fél részére az eljárás olyan szakaszában kell megadnia, amikor a bizonyítandó tények már ismertek, és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával. Egyrészt azonban a felperes által a keresetlevél mellékleteként, majd 4. sorszám alatt, illetőleg az alperes részéről 6. sorszám alatt lényegében teljes körűen becsatolt iratanyag alapján bizonyításra szoruló tény nem merült fel. Másrészt a felperes saját nyilatkozata szerint (2018. május 28-i keltezésű 8. sorszám alatti beadvány 6. oldalának 2. és 3. bekezdései) tisztában volt azzal, hogy őt terheli a közigazgatási bíróság jogsértő eljárásának igazolása, illetőleg, hogy a közigazgatási bíróság nem az 1952. évi Pp. előírásainak betartásával látta el feladatát.

A felperes ennek kapcsán hivatkozott arra, hogy a központi címregiszterbe történő bejegyzés megtörtént, amellyel kapcsolatban utalt a Ket.-ben szabályozott ügyintézési határidőkre is. A jelen peres eljárás tárgya - különösen az elsőfokú eljárás során történő hivatkozás hiányában - nem az volt, hogy az elsőfokú hatóság az ügyintézési határidők megtartásával hozta-e meg érdemi döntését, hanem az, hogy a közigazgatási bíróság megsértette-e a felperes alapvető jogát az eljárásának kizárólagos tárgyát képező végzés felülvizsgálata során.

Annak a fellebbezési hivatkozásnak sincs jelentősége az alperes marasztalhatóságával összefüggésben, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú ítéletének indokolásával megtartotta-e az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat, a 2. § (3a)

bekezdésében foglaltak szerint ugyanis a (3) bekezdésben rögzített szankciókat a jogsértő bírósággal szemben kell érvényesíteni.

Az ítéltábla megjegyzi továbbá, hogy a felperes vélhetően tévedésből szerkesztette fellebbezésébe a közigazgatási bíróság „ítéletére”, illetőleg kifejezetten a „7.K.27.624/2016/3. számú ítéletre” vonatkozó kitételeket a más tárgyú, a Debreceni Ítéltáblán Pf.I.20.674/2018. szám alatt elbírált fellebbezéséből.

Az ítéltábla a kifejtett okokra tekintettel helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

Az alperes pernyertes lett, ugyanakkor másodfokú perköltsége nem merült fel.

Az állam a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján viseli a felperes teljes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

Debrecen, 2019. január 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő